

Ο νεομάρτυς Γεώργιος (23 Απριλίου)

Το αίμα των μαρτύρων είναι ο σπόρος των χριστιανών, συνήθιζε να λέγει πάντα με παρρησία ο αρχαίος απολογητής του χριστιανισμού Τερτυλλιανός.

Κι η ομολογία του αυτή, που γινόταν για να εξηγήσει τη γρήγορη εξάπλωση της χριστιανικής πίστewς, βρίσκει πλήρη την εφαρμογή της σε κάθε εποχή.

Δύο χιλιάδες χρόνια τώρα το θαύμα συνεχίζεται. Νέφη ολόκληρα αποτελούν οι άγιοι κι οι μάρτυρες που θυσιάστηκαν για να φουντώσει τα δένδρο της Εκκλησίας. "Ουκ εστί πόλις και τόπος όπου των Ορθοδόξων ημών ου προχέονται υπέρ της ευσέβειας τα αίματα" τονίζει κι ο Πατριάρχης των Ιεροσολύμων Νεκτάριος. (Επιφανής θεολόγος του 17ου αιώνα. Διακρίθηκε και σαν δόκιμος συγγραφέας και ιεροκήρυκας. Γνώριζε πολύ καλά τέσσερις γλώσσες. Την ελληνική, αραβική, τουρκική και λατινική.)

Κι έχει απόλυτα δίκαιο. Κάθε επαρχία και τόπος έχει να παρουσιάσει τους ιδικούς του μάρτυρες.

Στην ιερή αυτή προσφορά δεν υστέρησε κι η Κύπρος μας, που με χριστιανική καύχηση φέρει το προσωνύμιο "Νήσος των Αγίων". Κατά τη μακρά κι ασέληνη νύχτα της οκτακοσιόχρονης δουλείας της, που όλα "τ'ασκίαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά", πολλά απ' τα τιμημένα παιδιά της έδωκαν με αυτοθυσία συγκινητική τον εαυτό τους, για να μη διακοπεί η αιμάτινη παράδοση της αγίας μας Πίστewς, Θυσιάστηκαν αυτοί, για να καυχόμαστε εμείς σήμερα για τον θησαυρό μας, την Ορθόδοξη Εκκλησία μας. Ανάμεσα στις μορφές τις ιερές ξεχωριστή θέση κατέχει κι ο νεομάρτυρας Γεώργιος, που μαρτύρησε στην Πτολεμαΐδα της Παλαιστίνης, τη σημερινή Άκκρα, την 25η Απριλίου του 1752.

Ποίοι ήταν οι γονείς του και ποιος ο τόπος που γεννήθηκε και μεγάλωσε, δεν ξέρουμε. Αυτό που ξέρουμε είναι πως ο μάρτυράς μας από μικρός ξεχώριζε απ' όλα τα συνομήλικα του παιδιά στη συμπεριφορά και τον χαρακτήρα. Η βαθιά του θρησκευτικότητα, η καλοσύνη κι η προθυμία του να εξυπηρετήσει τους άλλους ήταν κάτι το συγκινητικό. Αυτή η διαγωγή του είναι μια δυνατή ένδειξη, ότι κι οι γονείς του πρέπει να είχαν "μόρφωσιν ευσέβειας". Μέσα στα πυκνά εκείνα σκοτάδια της μαύρης σκλαβιάς η καρδιά τους πρέπει να ήταν αδούλωτη, μα και πάντα όρθια στις επάλξεις της θρησκείας και της πατρίδος. Κι αυτό το Πνεύμα της χάριτος του Θεού με επιμέλεια κι ενδιαφέρον αγωνίστηκαν να το μεταδώσουν στο παιδί τους τ' αγαπημένο. Έτσι μεγάλωσε το παιδί Γεώργιος. Με τη φλόγα της πίστης και του Χριστού μας το άγιο θέλημα σύντροφο κι οδηγό του αυξανόταν κατά το σώμα και δυνάμωνε κατά το πνεύμα Από αυτή την ηλικία ακόμη συνήθισε, όπως θα μας δείξει η κατοπινή ζωή του, να εμπιστεύεται τα πάντα στην προστατευτική πρόνοια του Θεού.

Πολύ νωρίς, η επιθυμία του να βοηθήσει την οικογένεια του να ζήσει κάπως καλύτερα, τον έκαμε να ξενιτευτεί. Ένα καράβι που βρήκε σε κάποιο λιμάνι του νησιού μας τον μετέφερε στην Πτολεμαΐδα της Παλαιστίνης, τη σημερινή

Άκκρα. Εκεί χάρη στα ιδιαίτερα χαρίσματα του (ο Γεώργιος δεν ήταν μόνον ενάρετος νέος, μα κι ωραίος στην όψη και μεγαλοπρεπής στην όλη εμφάνιση) βρήκε δουλειά σ' ένα ευρωπαϊκό προξενείο. Προσλήφθηκε στην υπηρεσία του προξένου για να εκτελεί διάφορα θελήματα.

Σεμνός κι εργατικός όπως ήταν, μα και πρόθυμος κι ευγενικός σε ό,τι του ανέθεταν, γρήγορα ο νεαρός Γεώργιος απέσπασε την εκτίμηση του προξένου, που μέσα στα καθήκοντα που του ανέθεσε ήταν και το του φροντιστού των τροφίμων για το προξενείο. Έξυπνος και προσεχτικός ο νέος μας έκαμνε τη δουλειά του με πολλή επιμέλεια. Κάτι περισσότερο. Ποτέ δεν άφηνε τον ψυχικό του κόσμο να μολυνθεί από τίποτε. Έτσι περνούσε ο καιρός και το μέλλον φαινόταν να του χαμογελά γλυκό.

Για την ικανοποίηση των αναγκών του προξενείου σε τρόφιμα ο καλός οικονόμος φρόντιζε να βρίσκει πάντα ό,τι καλύτερο. Η επιθυμία του αυτή τον οδήγησε να επισκέπτεται κάθε μέρα το σπίτι κάποιας Τούρκισσας φτωχής και να προμηθεύεται από αυτήν τα αυγά που χρειαζόταν. Η Τούρκισσα είχε και κόρη η οποία με τον καιρό απέκτησε τα θάρρος κι έβγαινε και μιλούσε στον νέο με κάποια οικειότητα. Αυτό το έκανε κι όταν έλειπε από το σπίτι η μητέρα της.

Η προτίμηση όμως του νέου να αγοράζει τα αυγά μόνο από τη γυναίκα εκείνη έκανε τις άλλες Τούρκισσες να ζηλέψουν και να ζητούν τρόπο να εκδικηθούν το αθώο παλληκάρι. Κι η ευκαιρία δόθηκε.

Μια μέρα που ο Γεώργιος πήγε στο σπίτι να πάρει αυγά κι η μητέρα της κόρης συνέβη να απουσιάζει, οι γειτόνισσες συνεννοήθηκαν μεταξύ τους κι όρμισαν στο σπίτι. Άρπαξαν το παλικάρι από τα χέρια και τα ενδύματα κι άρχισαν να το βρίζουν και να λένε, πώς το άκουσαν να προσπαθεί με τα λόγια του να παρασύρει την κόρη στα δίχτυα του. Για να πετύχει δε τους σκοπούς του, της υποσχέθηκε ακόμη και να τουρκέψει, για να την πάρει σύζυγο του. Στις φωνές των γυναικών έτρεξε κι ένα πλήθος από Αγαρηνούς, που έσμιξαν κι αυτοί τις κατηγορίες τους. Η κατάσταση έγινε τρομερά εκρηκτική. Τη στιγμή εκείνη, που η ζωή του παλικαριού κρεμόταν από μια κλωστή, κάποια φωνή που ακούστηκε από το πλήθος, έδωσε μια προσωρινή διέξοδο στη σύγχυση:

- Στο δικαστήριο. Να τον πάμε στο δικαστήριο. Αυτό θ' αποφασίσει τι να τον κάμουμε.

Η πρόταση, ανέλπιστα, έγινε απ' όλους δεκτή. Και το παλικάρι σε λίγο βρισκόταν στην αίθουσα του δικαστηρίου. Ο δικαστής, ένας μεσόκοπος Τουρκάλας με πρόσωπο συνοφρυωμένο και το σαρίκι του γερμένο προς τα πίσω από την ταραχή του για όσα ο εσμός των Αγαρηνών καταμαρτυρούσε ενάντια στο ανέλπιστο θύμα, κτύπησε δυνατά ένα κουδούνι που βρισκόταν μπροστά του. Έτσι, αφού με τον τρόπο αυτόν επέβαλε τη σιωπή, ύστερα με φωνή βραχνή από την άφθονη χρήση του ποτού και του τσιγάρου φώναξε κι είπε:

- Τι έχεις να πεις, πέ γκιαούρ, γι' αυτά που σε κατηγορούν; Τι; Η προσπάθεια σου να ξεμυαλίσεις το κορίτσι και να το παρασύρεις στο κακό, μόνο με ένα τρόπο μπορεί να διορθωθεί. Να ασπαστείς τη θρησκεία του μεγάλου προφήτου και να την παντρευτείς.

- Μα είναι ψέματα, όλα αυτά που με κατηγορούν, πήγε να πει το παλικάρι,

άλλα δεν πρόφτασε. Η φωνή του δικαστή τον διέκοψε και πάλι:

- Για σένα, τζάνουμ, είναι μεγάλη τιμή ένας τέτοιος γάμος. Πολλά θα 'χεις να κερδίσεις. Χρήματα, σπίτια, κτήματα, θέσεις... Ό,τι ποθεί η ψυχή σου, θα το βρεις κοντά μας...

- Μα εγώ δεν ζητώ χρήματα και θέσεις ψέλλισε το παλικάρι. Είμαι χριστιανός και θέλω να μείνω χριστιανός.

Η παρρησία με την οποία ο σεμνός νέος πρόφερε τις τελευταίες λέξεις ήχησαν τόσο δυσάρεστα, που το πλήθος, λες κι είχε πάθει ηλεκτροπληξία. Μονομιάς άρχισε να βρίζει και ν' απειλεί με χειρονομίες. Ο δικαστής κτύπησε πάλι το κουδούνι. Κι ύστερα με φωνή τρεμουλιαστή από την αγανάκτηση έδωσε εντολή να, ξυλοκοπήσουν τον ομολογητή σκληρά και να τον ρίξουν στη φυλακή. Πίστεψε πώς με τα βασανιστήρια θα πετύχαινε αυτό, που δεν κατώρθωσε με τις δελεαστικές υποσχέσεις.

Οι Τούρκοι στρατιώτες, χωρίς να περιμένουν δεύτερη κουβέντα, πήραν τον νεαρό μάρτυρα κι άρχισαν να τον κτυπούν με τη συνήθη βαρβαρότητα κι αγριάδα. Το αίμα τρέχει άφθονο από το νεανικό κορμί. Η ψυχή όμως δεν κάμπτεται. Μένει αλύγιστη. Σε λίγο μισολιπόθυμο τον παίρνουν και τον πετάνε σε μια σκοτεινή κι υγρή φυλακή.

Όταν αργότερα ο νέος συνήλθε από τους πόνους, σηκώθηκε. Με εμπιστοσύνη απόλυτη στην Πρόνοια του Θεού γονάτισε και με δάκρυα στα μάτια προσευχήθηκε θερμά. Με βαθιά ευλάβεια ζήτησε από τον Μεγάλο Πατέρα να τον δυναμώσει και να του ατσαλώσει τη θέληση να μείνει πιστός κι ακλόνητος στο θέλημα του μέχρι τέλους.

Κύριε, είπε το παλικάρι. Ο πόνος μου σπαράζει το κορμί. Η καρδιά μου πάει να σπάσει. Βοήθησε με, θέλω να μείνω πιστός στο θέλημα σου μέχρι θανάτου. Ενίσχυσε με! Μην επιτρέψεις να παρασυρθώ. Μη με αφήσεις να κλονιστώ. Κράτησε με αλύγιστο στη χάρη του σταυρού σου ως το τέλος. Χριστέ μου, ελέησε με! Κύριε μου, σώσε με...

Τις τελευταίες λέξεις τις επανέλαβε πολλές φορές. Η μέρα τον βρήκε ακόμη γονατιστό να προσεύχεται. Γονατιστό τον βρήκαν κι οι φύλακες που κάποια στιγμή άνοιξαν και πάλι τη βαριά πόρτα της φυλακής και μπήκαν μέσα. Με βρισιές τον σήκωσαν. Τον έσυραν έξω και με ειρωνείες και κτυπήματα τον οδήγησαν στο δικαστήριο. Εκεί η ίδια διαδικασία. Υποσχέσεις στην αρχή. Πλούσιες υποσχέσεις.

- Εσένα τυχερό. Πολλά τυχερό γκιαούρ, του είπε με ύφος μελιστάλαχτο ο δικαστής. Πες μόνο πώς δέχεσαι να γίνεις Τούρκος. Κι αμέσως ό,τι θέλει η καρδιά σου, θα το έχεις.

Να γίνει Τούρκος! Ν' αρνηθεί δηλαδή τον Χριστό του, για να 'χει ό,τι θέλει! Μα τότε θα είναι ένας άπιστος, ένας αποστάτης... Άν όμως επιμένει στο όχι, τότε κάτι άλλο τον περιμένει. Τα βασανιστήρια, το μαρτύριο, ο θάνατος.

Κάλλιος ο θάνατος ο τιμημένος, παρά μια άτιμη ζωή. Κάλλιον νεκρός στον τάφο παρά δόξες και μεγαλεία με το στίγμα του αρνησίθρησκου, του εξωμότη. Κι αντλώντας δύναμη και σθένος απ' την απόφαση του, σηκώνει το κεφάλι περήφανα, ρίχνει μια περιφρονητική ματιά στα πρόσωπα όλων και με δύναμη ψυχής λέει αργά και καθαρά.

Αγά μου. Οι προτάσεις σου δεν με συγκινούν. Τα καμώματα σου τα αηδιάζω. Είμαι χριστιανός και θα μείνω χριστιανός. Κάνε ό,τι θέλεις. Μην χάνεις τον καιρό σου.

Ο δικαστής άναψε. Τα μάτια του έγιναν κατακόκκινα απ' τον θυμό. Ακούς εκεί! Ένας γκισαούρης, ένα σκουλήκι να έχει τέτοια τόλμη! Θα του δείξω εγώ, είπε τρίζοντας τα δόντια. Κι αφού στράφηκε στους Αγαρηνούς, που είχαν γεμίσει την αίθουσα του δικαστηρίου, φώναξε:

- Πάρτε τον και σκοτώστε τον.

Οι Τούρκοι στρατιώτες πήραν τον νέο και τον έσυραν έξω από το δικαστήριο. Την ώρα εκείνη έβγαιναν απ' το τζαμί που ήταν κοντά στην παραλία κι άλλοι Τούρκοι. Πλησίασαν κι αυτοί. Έβαλαν στη μέση τον μάρτυρα, που ήταν σιδηροδέσμιος, κι άρχισαν να τον καλούν για τελευταία φορά ν' αλλαξοπιστήσει. Για να τον τρομοκρατήσουν δε ανέσυραν και τις πιστόλες τους και τον απειλούσαν. Ο φλογερός νέος, αντλώντας ακόμη μια φορά δύναμη από τον Πρωτομάρτυρα του Γολγοθά, σήκωσε ψηλά τα αλυσοδεμένα χέρια του και μ' όλη τη θερμή της ψυχής του αναφώνησε:

- Εγώ Γραικός γεννήθηκα, Γραικός εννά πεθάνω. Κύριε Ιησού Χριστέ, δέξου το πνεύμα μου κι αξίωσε με της Βασιλείας σου...

Την ίδια στιγμή όλοι οι Τούρκοι άδειασαν επάνω στο παλικάρι τις πιστόλες τους. Ο μάρτυρας έπεσε κάτω νεκρός. Η μανία τους όμως ήταν τέτοια, που δεν κορέστηκε με τον θάνατο του θύματος. Τουναντίον. Μόλις είδαν το παλικάρι νεκρό στη γη, τράβηξαν απ' τη μέση τα μαχαίρια τους και χύθηκαν κατά πάνω του. Σαν μανιασμένες ύαινες άρχισαν να το χτυπούν και να το κομματιάζουν. Δεν είχαν ακόμη κορέσει το πάθος τους, όταν ξαφνικά η γαλήνια θάλασσα, που βρισκόταν σε αρκετή απόσταση από το κομματιασμένο κορμί, φούσκωσε με μιας. Αγρίεψε, πλημμύρισε και ξεχύθηκε μέχρι το λείψανο. Εδώ τα κύματα σταματούσαν και με σεβασμό λες, έμεναν και ξέπλεναν το τίμιο αίμα από το άγιο κορμί. Η θάλασσα σ' αρκετή απόσταση από την ακρογιαλιά είχε γίνει κατακόκκινη. Την ίδια ώρα άλλα κύματα αφρισμένα περνούσαν τους τοίχους του τζαμιού κι απειλούσαν να το κατακρημνίσουν.

Αλήθεια! "Τίς Θεός μέγας ως ο Θεός ημών";

Οι Τούρκοι μπροστά στο θέαμα αυτό έτρεξαν τρομαγμένοι και κάλεσαν τους χριστιανούς απ' την πόλη, να 'ρθουν και να πάρουν το λείψανο και να το θάψουν, όπως συνήθιζαν. Οι χριστιανοί ήρθαν. Με δάκρυα στα μάτια παρέλαβαν το τιμημένο, μα κομματιασμένο αθλητικό κορμί και το 'φεραν στον

ιερό ναό της Πτολεμαΐδος. Εκεί το έθαψαν με μεγάλη ευλάβεια. Ύστερα από τον ενταφιασμό του ο Πανάγαθος Θεός δοξάζοντας τον γενναίο αθλητή και την πίστη του ενήργησε ένα μεγάλο θαύμα.

Επί τρεις ολόκληρες νύχτες μια στήλη πύρινη που ανέβαινε από τον τάφο του μάρτυρος κι έφτανε μέχρι τον ουρανό, φώτιζε μ' ένα γλυκό ιλαρό φως ολόκληρη την πόλη. Για ανάμνηση παντοτινή του θαύματος αυτού, κάθε Παρασκευή οι χριστιανοί που μένουν στα μέρη αυτά, ξεκινούν και πάνε στον τάφο του αλύγιστου ομολογητή και φέρνουν κεριά και λαμπάδες και θυμιάματα, που τα καίνε εκεί με σεβασμό και τιμές. Έτσι επαναλαμβάνεται τρόπον τίνα η πλημμύρα του φωτός. Συγχρόνως όμως και θαύματα πολλά γίνονται κάθε φορά σ' εκείνους που, με σεβασμό και πίστη, επικαλούνται τη βοήθεια του.

Στις 13 του Απρίλη του 1967 τα λείψανα του νεομάρτυρα μεταφέρθηκαν με πολλές τιμές απ' την Πτολεμαΐδα στη Λευκωσία της Κύπρου. Εκεί αφού εξετέθηκαν σε ευλαβικό προσκύνημα, εναποτέθηκαν με σεβασμό στον Καθεδρικό Ναό του Αγίου Ιωάννου.

Παιδιά της μαρτυρικής Κύπρου. Νέοι και νέες που νοσταλγείτε και ποθείτε ένα καλύτερο αύριο και μια ανώτερη ζωή, μη λησμονείτε ποτές την τιμητική κλήση σας. Όμορφα και χαρακτηριστικά μας την ψάλλει ο χριστιανός ποιητής. "Είμαστε απόγονοι μαρτύρων. Μέσα μας τρέχει ηρώων αίμα". Κρατήστε λοιπόν ψηλά το λάβαρο της πίστης του Χριστού και δείξτε με τη ζωή σας, ότι είστε άξια παιδιά υπεράξιων προγόνων. Ναι! άξια παιδιά δοξασμένων και αθανάτων προγόνων.

Σήμερα μάλιστα, που "κρίμασιν οίς οίδε, Κύριος" το ήμισυ σχεδόν του νησιού μας κατέχεται από τις βάρβαρες ορδές του Αττίλα. Σήμερα που τόσο αίμα και δάκρυ χύθηκε και πότισε ξανά τα άγια χώματα της ηρωικής Κύπρου μας. Σήμερα που τόσες παρθενομάρτυρες προτίμησαν στην άνοιξη της ζωής τους τον τιμημένο θάνατο παρά μια άτιμη και σιχαμερή ζωή. Σήμερα που τόσες εκκλησίες μας και τόσα ιερά κι αθάνατα μνημεία μας μολύνονται ή γκρεμίζονται από τα στίφη του πιο σκληρού και άνομου λαού.

Σήμερα είναι ανάγκη να καθίσουμε και να συλλογιστούμε. Να συλλογιστούμε και να προσπαθήσουμε να αντιληφθούμε. Ναι! Να αντιληφθούμε τι είχαμε. Τι χάσαμε. Τι κινδυνεύουμε ακόμη να χάσουμε. Και τότε σαν τον άσωτο να σηκωθούμε κι εμείς και ν' αποφασίσουμε να γυρίσουμε πίσω στον Πατέρα. Στον Πατέρα που εγκαταλείψαμε. Τι λέμε; Ναι! Στον Πανάγαθο Πατέρα που εγκαταλείψαμε κι ανταλλάξαμε την αγάπη Του με τα "σκύβαλα του κόσμου" κι αντικαταστήσαμε τον άγιο Νόμο Του με εντάλματα και υποδείξεις ανθρώπινες. Αλλά και μια κατώτερη ζωή. Κι ύστερα; Ύστερα με πόνο και συντριβή ψυχής να κλάψουμε και να ζητήσουμε το έλεος Του. Να αγκαλιάσουμε και πάλι τα ωραία κι αθάνατα ιδανικά μας: Την πίστη μας. Την ορθόδοξο πίστη μας. Τα Ελληνικά ιδανικά μας που παραμερίσαμε απ' τη ζωή μας, Και μ' αυτά ν' αγωνιστούμε. Να τα κάμουμε λάβαρο και ν'

αγωνιστούμε. Σαν τον νεομάρτυρα αθλητή Γεώργιο να πούμε κι εμείς σε όλους εκείνους που θα θελήσουν να μας ειρωνευτούν ή να μας καταδιώξουν για την απόφαση και την εκλογή μας, να πούμε. Να φωνάξουμε. Και να διακηρύξουμε παντού:

- Εμείς δεν θα γίνουμε ριψάσπιδες. Δεν θα αρνηθούμε την πίστη μας και τα ιδανικά μας. Δεν θα προδώσουμε τις αρχές μας. Κάλλιο νεκροί παρά εξωμότες.

Και να προχωρήσουμε στον δρόμο μας. Σταθεροί κι αλύγιστοι να προχωρήσουμε με σύνθημα μας: Πιστοί άχρι θανάτου.

Και ο μεγάλος μας Πατέρας, ο Κύριος μας, που είναι Θεός οικτιρμών και παρακλήσεως, αλλά και δικαιοσύνης, θα μας βοηθήσει. "Δίκαιος Κύριος και δικαιοσύνας ηγάπησε". Θα μας βοηθήσει και θα μας εξαγάγει εις αναψυχήν. Και θα ανατείλουν καλύτερες μέρες. "Πιστός ο Θεός".

Είναι αξιόπιστος Πατέρας ο Θεός.

Και μας βεβαιώνει με το στόμα του μεγάλου του Αποστόλου: "Ουκ εάσω υμάς πειρασθήναι υπέρ ό δύνασθε".

Δεν θα σας δοκιμάσω παραπάνω από ό,τι αντέχετε. Παιδιά μου, δεν θα σας δοκιμάσω.

Και δεν θα μας δοκιμάσει.

Θα έλθουν οι μέρες που προσδοκούμε.

Οι μέρες που τα πάντα θα αλλάξουν.

Και τότε θα δούμε να ξεπληρώνεται κι εκείνο, με το όραμα του οποίου έζησαν κι απέθαναν οι γενεές που μας έφυγαν, οι πατέρες και τ' αδέλφια μας: Θα δούμε την ορθόδοξη πίστη μας να θριαμβεύει.

Και τη μάνα Ελλάδα να έρχεται και ν' αγκαλιάζει τη μαρτυρική της θυγατέρα, την Κύπρο μας και να της φέρει τη λύτρωση και την αληθινή ελευθερία.

Άγιε μεγαλομάρτυρα Γεώργιε, δείσου να έλθει μια ώρα γρηγορότερα η ευλογημένη ετούτη μέρα. Αμήν.